

Ранок

Степан Бен

Бринять хмарки, повітря, води.
Під пальцями морозів
Вібрують струнами гілки.
І тихий сад, немов орган,
Згучить понад снігами...
На сході золота октава.
О друже мій, ти брат по крові...
О друже мій, ти брат по крові
Рослинам всім і назвам і речам!
Коли табун реве на водопої
І луни котяться по горах,
Хіба тебе, пісень твоїх немає там?

Он птиця за рікою
Безсило сплескує крилом.
І наші ноги почувають втому,
Немов би з нею ми злились в одно.
Навколо стигнуть грона,
Рум'янить день дітей малих,
І музика небес у голубому
Однаково милує нас усіх.

І кожен крок землі сирії
Нагадує, і кличе, і зове;
І навіть дуб, розколотий грозою,
Так само, як і ми з тобою,
І радість і печаль в зеленім серці в'є.